

Sygn. akt II Ca 1668/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Serafin-Tabor
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelaria (...) spółki akcyjnej w K.

przeciwko M. H.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 25 lutego 2015 r., sygnatura akt XII C 904/15/P

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanego M. H. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 896 (osiemset dziewięćdziesiąt sześć) zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego M. H. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 24 (dwadzieścia cztery) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od pozwanego M. H. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 sierpnia 2015 r.

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na zasadzie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja strony powodowej jest uzasadniona i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. był częściowo trafny bowiem Sąd Rejonowy niezasadnie uznał, że w świetle twierdzeń pozwu żądanie strony powodowej nie może zostać w ogóle uwzględnione. Zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie pozwany prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na nią ani też nie złożył odpowiedzi na pozew. W tych okolicznościach zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, o którym stanowi art. 339 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2). Domniemanie to zastępuje postępowanie dowodowe jedynie wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r., III CRN 30/72).

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w świetle obowiązujących przepisów prawa materialnego, twierdzenie strony powodowej, że pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą kwoty 700 zł kapitału pożyczki jest w świetle wskazanego wyżej przepisu uzasadnione. W tym zakresie, brak było powodów dla uznania, że twierdzenia o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, a tylko w takim wypadku, wydając wyrok zaoczny, można uznać, że żądanie pozwu nie jest uzasadnione w sposób pozwalający na jego uwzględnienie takim wyrokiem. Co prawda strona powodowa nie dołączyła do pozwu potwierdzenia wykonania przez pozwanego przelewu na kwotę 0,01 zł, celem potwierdzenia jego danych osobowych, jednak to zbyt mało, aby w całości uznać, że zachodzą wątpliwości, co do nakreślonego w pozwie stanu faktycznego. W ocenie Sądu Okręgowego nie mogą budzić takiej wątpliwości twierdzenia o udzieleniu pożyczki pozwanemu i przejściu wynikających z niej uprawnień na stronę powodową w wyniku cesji. Tym bardziej, że do pozwu dołączono umowę pożyczki, jak również potwierdzenie wykonania przelewu kwoty 700 zł, oznaczonego datą tożsamą z datą ujawnioną w umowie pożyczki. W tym więc zakresie, odwołując się do regulacji z art. 339 k.p.c., powództwo powinno zostać uwzględnione tym bardziej przy biernej postawie pozwanego, który odpis apelacji odebrał osobiście. Uzasadnionych wątpliwości nie budziły również twierdzenia o roszczeniu z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki. Prowizja ta wedle apelacji miała wynosić 196 zł, a okoliczność ta znajduje potwierdzenie w umowie pożyczki, która zawiera zapisy dotyczące wysokości prowizji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 896 zł równą kapitałowi pożyczki udzielonej pozwanemu i prowizji z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2014 r. (art. 481 § 1 i 2 k.p.c.).

W pierwszej instancji strona powodowa utrzymała się ze swoim żądaniem w 80 % i taką część kosztów, na zasadzie art. 100 k.p.c. winien jej zwrócić pozwany. Poniesione w pierwszej instancji przez stronę powodową koszty wyniosły 30 zł. W związku z powyższym pozwany winien zapłacić tytułem kosztów kwotę 24 zł.

Koszty drugiej instancji wobec uwzględnienia apelacji w całości należne, zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. stronie powodowej wyniosły 30 zł i odpowiadały uiszczonej opłacie od apelacji.